

РЕЙ БРЕДЪРИ СЛЕЗ ПРИ МЕН В МАЗЕТО

Превод от английски: Людмила Георгиева, —

chitanka.info

Съботната суматоха разбуди Хю Фортнем, но той продължи да лежи със затворени очи, наслаждавайки се на какафонията от звуци. В кухнята се пържи бекон — Синтия предпочита да събужда мъжа си не с виковете, а с миризмата на вкуснотии. Том се къпе в банята. Отвън жужат морски кончета и пчели. А какъв е този далечен глас, дете проклина времето, хипертонията и самата епоха. Нима е на мисис Гудбоди? Да, тя е. Крепител на християнството, сто и осемдесет сантиметра без токчета, забележителна градинарка, вегетарианка от незапомнени времена и махленски философ.

Заслушан във воплите ѝ, той се надигна, откачи мрежата срещу комари и се надвесил от прозореца.

— Ето ви, на! Така ви се пада! Заслужавате си го!

— Добро утро, мисис Гудбоди.

Осемдесетгодишната старица замръзна сред облака от аерозол срещу насекоми.

— Ами, добро! — изкрещя тя в отговор. — Какво му е доброто. Трябва непрекъснато да се бориш с тези изверги. Няма мор за тях!

— Пак ли се е случило нещо? — попита той.

— Не искам да крещя, че ще ме разнесат по целия град, но... — и тя се огледа подозрително, — но що се отнася до летящите чинии, аз заех предна отбранителна позиция. Какво ще кажете по този въпрос?

— Прекрасно — отвърна Фортнем. — Не остава нищо друго, освен да разчетем междупланетното послание и да чакаме гости.

— Какво ще ги чакаме, вече са тук! — Тя удари оградата с пулверизатора. — Ето ви, пада ви се!

Хю погледна нагоре: Утрото обещавахе да е добро, а неговото настроение кой знае защо се развали. Бедната мисис Гудбоди! Винаги е била въплъщение на здравия разум, пък сега... Старост-нерадост.

Звънна се. Наметна халата. Слизайки по стъпалата, чу нечий глас:

— Бърз препоръчан колет. Фортнем?

Синтия вече се връщаше от входната врата с малък пакет.

— Препоръчан колет за сина ти.

Том долетя като птица.

— Страхотно! Честна дума, това е от лабораторията „Гъби от Великите блага“.

— Бих искал и аз да изпадам във възторг от някакво колетче — рече бащата.

— От някакво ли?! — Том яростно скъса обвивката. — Ти не си ли виждал последните страници на „Попюльър микеникс“? Ето ги, това са те!

Цялото семейство Фортнем разглеждаше малката кутийка.

— Кой „те“? — попита бащата.

— Как „кой“! „Гигантските гъби от горските блата ще ви донесат печалба в мазето“ — не помниш ли?

— А, да, разбира се — рече Фортнем. — Какво става с моята памет...

— И ще пораснат от тези дреболии? — Синтия посочи кутийката.

— „Гарантираме за денонощие небивал прираст на гъбна маса“ — изрецитира наизуст Том.

— „Засейте мицела във вашето мазе.“

Фортнем и жена му се спогледаха.

— Какво път — рече тя, — пак е по-добро от жаби и змии.

— Имах си хас! — и Том хукна.

— Да, Том — внимателно го спря баща му, — другия път, струва ми се, можеш да минеш и с обикновена поща.

— Не бе — отвърна Том. — Сигурно нещо са объркали. Препоръчано, пък и самолетна пратка, кой може да си го позволи. Да не съм милионер?

След миг вратата на мазето се хлопна.

Фортнем с интерес огледа опаковката и я метна в кошчето за боклук. На път за кухнята отвори вратата към мазето.

Том беше коленичил и разравяше земята с гребло.

— Тези гъби... Надявам се, че поне са едливи — каза Синтия иззад гърба на Фортнем.

— Добра реколта, момчето ми! — засмя се Фортнем.

Том вдигна глава и им махна с длан.

Фортнем затвори вратата и хванал жена си подръка, закричи в отлично настроение към кухнята.

* * *

По обед Фортнем тръгна на покупки. По пътя към гастронома видя изправения на тротоара Роджър Уилис, учител по биология в градското училище. Бяха членове на един и същи клуб. Уилис му махна с ръка. Фортнем приближи и отвори вратата на колата.

— Здравсти, Роджър. Да те взема ли?

Отговорът на Уилис беше еднозначен: той буквално скочи в колата и тръшна вратата.

— Точно ти ми трябваше. Всеки божи ден се тъкмя да ти се обадя и все отлагам. Можеш ли пет минути да си поиграеш на психиатър? Бог да те благослови!

Фортнем подкара колата.

— Добре де, ще опитам. Уилис се опъна на седалката и се зае, старателно да изучава собствените си нокти.

— Хайде да се поразходим. Съвсем малко. Тъй. Искан да ти кажа, че... Че със света става нещо гадно.

Фортнем се разсмя безгрижно.

— Виж ти каква новост!

— Не, не, чуй ме... Според мен става нещо неразбираемо и невидимо...

— Мисис Гудбоди — измърмори под носа си Фортнем.

— Какво мисис Гудбоди?

— Сутринта дрънкаше нещо за летящи чинии.

— Не — Уилис нервно захапа показалеца си. — Според мен летящите чинии нямат нищо общо. Каж ми, какво е според теб интуицията?

— Съзнателно възприемане на това, което дълго време е било в подсъзнанието. Само те моля да не ми вадиш цитати. Тъкмо си намери един доморасъл психиатър... — и пак се разсмя.

— Добре де, добре — Уилис се настани по-удобно на седалката. Видимо оживен, той се извърна към Фортнем. — Точно така! Подсъзнанието трупа информация трохичка по трохичка. Нали? Изведнъж ти се приисква да се изплюеш, ама как се е събрала тази слюнка, не знаеш. Ръцете ти се мърсят, но не го забелязваш. Не чувстваш как всеки миг върху теб се натрупва прах. Но в един прекрасен ден, когато се е натрупал достатъчно прах, ти започваш да му обръщаш внимание. Така според мен работи и интуицията. Какви пращинки се натрупват в подсъзнанието ми? Може би по нощното

небе са пробягали метеорити? Или преди изгрев времето изведнъж се е развалило? Трудно е да се каже. Може би някакви цветове са привлекли вниманието ми, някакви миризми, някакви тихи почуквания по вратата на дървен дом рано сутрин? Или може би настръхналата кожа на ръката? Не знам. Но се събра достатъчно прах. И го разбрах съвсем неочаквано.

— Разбрал си го, добре. И какво толкова си разбрал? — възторжено попита Фортнем.

Уилис впери поглед в отпуснатите върху коленете му длани.

— Страхувам се. После не се страхувам. После изведнъж се плаша от нещо насред бял ден. Прегледах се при лекар. Каза, че съм здрав като биче. В семейството — покой и съгласие. Джо е прекрасно момче, няма грешка. Дороти? Жена и половина. С нея нито старостта е страшна, нито смъртта.

— Винаги си бил късметлия.

— Късмет или не, това сега няма никакво значение. Аз се страхувам за себе си, за своето семейство, а в тази минута и за теб.

— За мен ли? — възкликна Фортнем.

Той спря колата на празното място до гастронома и погледна приятеля си изпитателно. Беше тихо. Уилис заговори и гласът му накара Фортнем да изтръпне.

— Страхувам се за всички — рече Уилис. — За твоите и моите приятели, за приятелите на нашите приятели и тъй нататък до безкрайност. Глупаво ли е?

Уилис отвори вратата, излезе от колата, но не бързаше да си отива, Фортнем усети, че трябва да каже нещо.

— Ясно. Но какво да правим? Уилис погледна нагоре, слънцето го заслепи.

— Не се отплесвай, това е важното — бавно каза той. — Наблюдавай всичко наоколо. Всичко е важно, всяка дреболия.

— Как тъй всичко?

— Ние не използваме дори половината от това, с което Бог ни е дарил. Най-много една десета. Трябва и да се вслушваме повече, и да се вглеждаме повече, и повече да чувстваме. Може би са се променили слънчевите отблясъци в телеграфните жици, или не като преди цвърчат жетварките в брястовите корони. Трябва просто да замрем и да се огледаме, да се ослушаме — няколко дни, няколко нощи, а после да

сравним наблюденията си. И чак тогава, ако ми кажеш да млъкна, ще го направя с удоволствие.

— Какво пък — каза Фортнем не съвсем сериозно. — Готов съм да наблюдавам. Но как ще разбера дали е ОНОВА, дори да го видя?

Уилис се втренчи в него.

— Ще го разбереш. Трябва да го разбереш. Иначе край, край на всички до последния — произнесе с равен глас.

Фортнем внимателно затвори вратата и поруменя. Не знаеше какво да каже.

— Хю, може би смяташ, че съм откачил? — попита Уилис, долавяйки настроението му.

— Глупости! — с излишна разгорещеност възкликна Фортнем. — Просто си преуморен. На твоє място бих си взел няколко дни почивка.

Уилис кимна.

— Хайде да се видим в понеделник вечер.

— Когато кажеш. Мини към къщи.

— Благодаря ти, Хю. Ще намина. Ако мога.

И си тръгна. С бързи крачки пресече обраслата с бурени площадка и влезе в гастронома откъм страничния вход.

Фортнем дълго гледа подире му. Внезапно го обхвана пълно безразличие към всичко. Заслуша се в тишината, облиза солените си устни. Погледна ръката си, отпусната върху сваленото стъкло — прегорелите косми светеха срещу слънцето със златист огън. Вятърът волно се разхождаше по пустошта, Фортнем се измъкна от колата и погледна към слънцето, което му отвърна с толкова ослепително ярък и бесен поглед, че пак се върна обратно в колата. Въздъхна шумно. Разсмя се. И потегли.

* * *

Студена лимонада. Възхитително запотена чаша, в която музикално почукват ледени кубчета. Питие точно по неговия вкус. Опънат на люлеещото се кресло на терасата, той се наслаждаваше на прохладната напитка. Притъмняваше. Щурците захващаха концерта си. Синтия хвърляше любопитни погледи към него и той ги усещаше.

— Нещо те притеснява — каза накрая тя. — За какво се замисли? Хайде, признай.

— Синтия, какво ти подсказва интуицията? Заплашва ли ни земетресение? Ще изригне ли Земята? Или всеки миг ще ни обявят война? А може би опасността заплашва само лютичетата в градината ни?

— Чакай, чакай. Не мога да се съсредоточа.

Той отвори очи и погледна Синтия. Сега тя затвори очи и замря като статуя с отпуснати ръце. Накрая се усмихна и поклати глава.

— Не. Нищо не заплашва нито нас, нито лютичетата: нито земетресение, нито война, нито мор. И какво те прихвана?

— Някои говорят за край на света. Общо взето само двама, но...

Вратата на терасата се отвори с трясък и Фортнем потръпна сякаш са го ударили.

— Какво става?

Том тържествено крачеше по терасата с градинарско сандъче в ръце.

— Извинявай, татко. Изплаших ли те?

— Нищо, нищо. — Фортнем беше доволен, че има повод да прекъсне неприятния разговор.

— Да не си дошъл да се фукаш с реколтата си?

Том нетърпеливо продължи напред.

— Това още не е всичко. Растат като луди. Повече вода и за седем часа виж какви са станали.

Той постави сандъчето между родителите си. Реколтата наистина беше направо невероятна — от влажната почва се бяха измъкнали стотици малки сиво-кафяви гъбички.

— Дявол да го вземе, страхотно! — възкликна Фортнем.

Синтия протегна ръка да ги докосне, но веднага я дръпна обратно.

— Не искам да ти преча, но... Сигурен ли си, че няма отровни между тях?

— Какво, да не съм решил да ви троя?! Това да не са ви някакви боклуци! — обидено закрещя Том.

— Добре де, ама как ще разбереш, че са едливи?

— Много просто — рече Том. — Като ги изядеш. Ако останеш жив — добре, ако пукнеш — ясно.

И се захили грубо. На Фортнем му стана весело, но в Синтия всичко се обърна наопаки.

— Не ми вдъхват никакво доверие — каза тя.

— Прекалявате — разсърди се Том и вдигна сандъчето. — В тая къща все ще ти убият желанията. — Разстроен и мрачен Том пое към къщата.

— Том! — извика баща му.

— Добре де, млъквам. Всички си мислят, че нашите увлечения няма да доведат до добро. Какво, да не сме бебета!

Том се спусна по стъпалата към мазето.

— Лошо се получи — Синтия виновно наведе очи. — Не знам какво ме прихвана. Не можах да премълча и изсипах всичко на Том.

Телефонът иззвъня. Фортнем влезе в стаята и влачейки дългия шнур, изнесе апарата на терасата.

— Хю? — чу в слушалката разтревожения глас на Дороти Уилис. Беше от нещо изплашена и като че ли остаряла за часове. — Роджър да е у вас?

— Не, не е идвал.

— Изчезнал е! Не е оставил никаква дреха в гардероба! Никаква! — и Дороти тихо заплака.

— Дръж се, Дороти. Веднага идвам.

— Трябва да ни помогнеш, трябва! С него се е случило нещо — изстена тя. — Направи нещо, иначе може да не го видим повече!

Фортнем бавно пусна слушалката върху вилката. Плачът секна. Щурците изведнъж станаха непоносимо гръмогласни. Той усетя как космите на темето му щръкват. Господи, каква тъпотия! Това не става. Това не става, защото е невъзможно да стане. Космите никога не щръкват.

Но когато поглади косата си, усети я като бодлива четка.

* * *

По закачалките наистина нямате никакви дрехи, Фортнем разкърши рамене, извърна се и срещна погледите на Дороти Уилис и сина ѝ Джо.

— Случайно влязох тук — рече Джо, — и видях, че гардеробът е напълно празен.

— Между нас всичко беше наред — допълни Дороти — Живеехме прекрасно. Нищо не разбирам, нищо!

И отново заплака, скривайки с длани лицето си.

— Не сте ли го чували да излиза от къщи?

— Ритахме топка на двора — обясни Джо. — После татко каза, че му се налага да излезе за минутка. Когато след мъничко влязох, него вече го нямаше.

Дороти и Джо изпратиха Фортнем до изхода.

— Ще проверя на гарите и летището. Извинявай, Дороти, случайно да знаеш дали всички в семейството на Роджър са здрави? — нерешително попита Фортнем.

— О, едва ли е това. Струва ми се, че са го похитили — неуверено измърмори тя.

Фортнем поклати глава.

— Как така! Идва си вкъщи, събира си багажа ѝ излиза да срещне похитителите си?

Дороти отвори външната врата и пусна в дома си вятъра и нощта. Гласът ѝ трепна:

— Не, Похитителите са се вмъкнали в къщата. Изпод носа ни са откраднали Роджър. — И допълни: — Случило се е нещо страшно!

Фортнем прекрачи в нощта. Каквото и да се случи, щурците си пеят, дърветата шумолят. А предвестници на беди колкото искаш — мисис Гудбоди, Роджър и сега Дороти. „Случило се е нещо страшно!“ Но какво точно, дявол да го вземе! Какво! Фортнем се извърна и видя как Джо, изтривайки набъбналите сълзи, бавно се извъръща и тръгва към мазето.

Фортнем усети как заиграват миглите му, как зениците му се разширяват, сякаш за да запечата завинаги тази неочаквана сцена: Джо широко разтваря вратата на мазето и хлътва в него, с леко скърцане вратата се хлопва. Фортнем отвори уста, но в този миг Дороти го хвана за ръката и извърна очи към него.

— Моля те, помогни — приплака тя. — Намери ми Роджър. Той я целуна по бузата.

— Ще направя всичко, което е в човешките възможности.

„В човешките възможности“... Боже мой, откъде му идват такива думи.

* * *

Вдишване, издишване, вдишване, издишване, хвърлящо капчици кихане. Дали в мрака не умира някой? Не, мисис Гудбоди все още се труди. По пътя към къщи Фортнем долови отвратително сладникавия вкус на аерозола срещу насекоми.

— Още ли работите, мисис Гудбоди?

— Естествено, дявол да го вземе! — прогърмя гласът и иззад оградата. — Ту плъпнат някакви въшки, ту скорпиони, ту корояди. А сега и *Marasmus oreades*! Господи, и колко бързо растат!

— Кои растат бързо?

— Тези дяволски *Marasmus oreades*! Ама ще си имат работа с мен. Такъв празник съм им подготвила...

Той продължи нататък, пъшкането на пулверизатора и пискливият глас на мисис Гудбоди останаха зад оградата. На терасата го чакаше жена му, като че ли да приеме щафетата от Дороти. Фортнем отвори уста да каже нещо, но точно тогава пробяга някаква сянка, изскърцаха дъски, чу се прещракване на брава.

Том хлътна в мазето.

Фортнем се олюля. Това му подейства като удар. Всичко отново придоби уродливата определеност на сън на яве, когато предварително знаеш всяко следващо движение, всяка, още не успяла да се отрони от устните ти дума.

Внезапно се усети, че стърчи, забил поглед във вратата на мазето. Синтия го хвана за ръката и го помъкна към къщата. Умираще от любопитство.

— Какво, за Том ли? Вече се предадох. Да прави каквото ще. Знаеш ли, когато ги хвърли в мазето и се разпиляха по земята, бяха... едни такива жалки, беззащитни...

— Тъй ли? — чу той собствения си глас.

— Какво става с Роджър?

— Да, той наистина си е отишъл.

— Тези мъже! — възкликна тя.

— Не, не е това — рече Фортнем. — Познавам Роджър вече десет години, почти всеки ден се виждаме. При толкова близко познанство човек е като на длан. И няма смисъл да се гадае дали с жена си са като куче и котка или... Роджър още не е усетил полъха на смъртта. Не се е метнал в бясна гонитба за отиващата си младост. Не са му сладки прасковите от чуждата градина. Не, готов съм да заложа и последния си долар, че...

Звънецът звънна. Пощальонът мълчаливо изкачи терасата.

Синтия включи осветлението. Фортнем нетърпеливо разкъса плика и разгърна телеграмата.

КЪМ НЮ ОРЛЕАН. УСПЯХ ДА УЛУЧА МИГА
ПРЕДИ КРАЯ. ПРЕДУПРЕЖДАВАМ:
НЕ ПРИЕМАЙТЕ, ПОВТАРЯМ, НЕ ПРИЕМАЙТЕ
НИКАКВИ БЪРЗИ ПРЕПОРЪЧАНИ КОЛЕТИ. РОДЖЪР.

Синтия откъсна поглед от телеграмата.

— Не разбирам какво има предвид.

Но Фортнем вече беше хукнал към телефона и набрал номера.

— Полицията, моля! Спешно!

* * *

В единайсет и четвърт телефонът иззвъня за шести път. Фортнем го вдигна и се ококори от изненада.

— Роджър?! Не може да бъде! Къде си?

— Майка му стара, ти би трябвало по-добре да знаеш от мене къде съм — безгрижно и дори с някакво задоволство отвърна Роджър. — Попаднах тук поради твоите грижи. Слушай, мога и да се разсърдя.

Фортнем кимна на Синтия и тя побърза към паралелния апарат в кухнята. Когато чу леко прещракване, Фортнем заговори:

— Не съм виновен, честна дума. Получих твоята телеграма и...

— Телеграма ли? — весело кресна Роджър. — Никаква телеграма не съм ти изпращал. Пътувам си спокойно на юг и изведнъж

налита полиция, смъкват ме от влака и право в участъка. Бъди така добър да кажеш да ме освободят. Изобщо хубава шегичка...

— Но, Роджър, ти изчезна толкова неочаквано...

— Да, наистина ми се наложи срочно да пътувам по работа. И ти казваш на това „изчезване“? Предупредих Дороти и Джон.

— Странно, Роджър. В безопасност ли си? Никой ли не те шантажира? Не те ли заплашват?

— Умът ми е наред, паметта също, действам без принуда и от никого за нищо не се страхувам.

— А твоите скорошни страхове, Роджър?

— Глупости! Както виждаш, нищо не ми се случи.

— Да, но...

— Моля те, бъди добър, не се прави на грижовен опекун, трябва да продължа пътуването си. Позвъни на Дороти и кажи да ме чака след пет дни. Как е могла да забрави!

— Забравила е. Значи след пет дни?

— Не повече, обещавам. Топлият предразполагащ глас на стария Роджър.

— Нищо не разбирам. Да не си избягал от Дороти? Боже мой, на мен поне можеш да признаеш.

— Обичам я с цялото си сърце. А сега с теб ще говори лейтенант Паркър от полицията на Риджтаун. Чао, Хю!

— Довиж...

Но телефонът беше вече в ръцете на лейтенанта и той говореше ли, говореше. Как си позволява такива работи? Как смее напразно да безпокои полицията? И освен това: да задържат ли приятеля му, или да го пуснат?

— Пуснете го — успя да се вреди Фортнем и затвори апарата. Струваше му се, че още чува гаровия шум от триста километра на юг, вика на кондуктора „Заемайте, местата си!“ и тежкия грохот на влака, потъващ в непрогледната нощ.

Синтия влезе в гостната.

— Какви глупаци сме и двамата! — каза тя.

— А представяш ли си на мен какво ми е...

— Интересно кой тогава е изпратил телеграмата и защо?

Той си наля уиски и се изправи наред стаята с чаша в ръка.

— Добре поне, че с Роджър всичко е наред — каза накрая жена му.

— Къде ти!

— Но ти самият току-що каза...

— Нищо подобно не съм казвал. Щом като каза, че всичко е наред, никак не е лесно да го измъкнеш от влака и да го върнеш вкъщи. Едва ли щяхме да успеем. Телеграмата е изпратена от него, но после кой знае защо е премислил. Но защо, защо! — Сръбвайки от уискито, Фортнем мереше стаята с крачки. — Защо е трябвало да ни предупреди за препоръчаните колети? Тази година сме получили само един, и то тази сутрин...

Гласът му потрепера. Още не беше се опомнил, Синтия вече ровеше в кошчето.

На обвинката стоеше печат „Ню Орлеан, Луизиана“. Синтия вдигна поглед.

— Ню Орлеан. Доколкото си спомням, Роджър пътува нататък.

Той си спомни как прещраква бравата и във въображението му възникна следната картина: дръжката се спуска, вратата се отваря и затваря, после друга дръжка се спуска, друга врата се отваря и затваря. И замирисва на влажна пръст.

Машинално набра номера, чака доста, накрая Дороти Уилис вдигна слушалката, Фортнем си я представи как седи съвсем сама наред стаята и във всички стаи светлините са запалени. Поговори с нея за разни неща, после се изкашля и попита:

— Дороти, въпросът ми може да ти се стори глупав, но не сте ли получавали тези дни някакъв препоръчан колет?

— Не — тихо каза тя. И продължи с известно колебание: — Макар че... Чакай! Мислех, че знаеш. Децата от квартала си намериха най-последно любимо занимание.

— Какво любимо занимание? — повтори думите ѝ Фортнем.

— Ама ти какво, вълнуваш ли се? Просто отглеждат гъби. Какво лошо има в това...

Фортнем стисна очи.

— Хю, Чуваш ли ме? — попита Дороти. — Казвам, че няма нищо лошо в това дето...

— Отглеждат гъби? — обади се най-последно Фортнем. — Не, нищо лошо.

И затвори телефона.

* * *

Вятърът полюшва завесите, сякаш изтъкани от лунна светлина. Часовниците тиктакат. Бездънната нощ е плувнала в стъклата и превзела спалнята. Струва му се, че днешното утро е вече отдалечено на милиони години, но във въздуха отново се носи гласът на мисис Гудбоди. Чува как Роджър излива душата си и слънцето отново се скрива зад облаци. Чува как полицаят от южните щати набързо го посича по телефона. И пак гласът на Роджър и затихващите в далечината потраквания на колела върху релси. И пак мисис Гудбоди, която крещи от другата страна на оградата:

— Господи, колко бързо растат!

— Кои?

— Ами тези *Marasmius oreades*. Мигом отвори очи. Седна. След минута вече разлистваше в библиотеката на първия етаж някаква енциклопедия. Показалецът му спря върху „*Marasmius oreades* — гъби, обилно растящи върху влажни почви през лятото и ранната есен...“ Отпусна ръце, книгата се затвори.

Излезе на двора. В мрака на лятната нощ припламна огънче на цигара. В небето пробяга метеор и изгоря, преди да е стигнал земята. Дърветата шумоляха нежно. Външната врата леко изскърца. Синтия се приближи, наметната с халат.

— Не ти ли се спи?

— Сигурно е от топлината.

— Изобщо не е топло.

— Права си, дори е студено, ръцете ми са премръзнали — отвърна той. Дръпна няколко пъти и каза, без да гледа към Синтия:

— Синтия, ами ако... — И неочаквано млъкна. — Ами ако Роджър тази сутрин е бил прав? И мисис Гудбоди също? Ако наистина се случва нещо страшно?

С движение на главата посочи небето, осеяно с милиарди звезди.

— Ако например при нас са нахлули същества от други светове?

— Хю...

— Не, чакай, нека да пофантазирам.

— Няма никаква интервенция, това е абсолютно очевидно. Иначе щяхме да забележим.

— Да предположим, че все пак забелязваме нещо. Например усещането за дискомфорт. Ами тогава? Какво трябва да направят, за да ни покорят? От какво могат да се възползват другоземците, замислили нахлуването?

Синтия погледна към небето и искаше да отговори, но той продължи:

— Не, не, не метеори и не летящи чинии, видими просто ей така. Да речем бактерии? Те също пристигат при нас от Космоса, прав ли съм?

— Да, чела съм за това.

— Всяка секунда непредставими количества бактерии, пращец, вируси, спори бомбардират нашата планета вече много милиарди години. Сега също седим под този невидим дъжд. Те падат навсякъде — по градове и села, по цялата страна, падат и в нашата градина.

— При нас ли?

— И при мисис Гудбоди. Но хората като нея постоянно пръскат растенията с отрови, горят ги, изскубват плевелите, разните гъби и мухоморки. Извънземните твари трудно могат да преживеят в града. И климатът им пречи. Сигурно най-добре се чувстват на юг — в Алабама, Джорджия, Луизиана. Там, във влажните блата могат да израстнат достатъчно големи...

Синтия се разсмя.

— Не се ли чуваш какво говориш? Остана само да кажеш, че разните там парници или лаборатории, дето изпратиха на Том колетчето от Великите блата, се управляват от двуметрови гъби от други планети.

— Да де, смешно е.

— Какво ти смешно, направо тъпо! — и мило наведе глава.

— Боже мой! — неочаквано изпадна в ярост Фортнем. — Нещо става, не разбираш ли! Мисис Гудбоди мачка и трови *Marasmius oreades*. А какво е това *Marasmius oreades*? Гъби. И точно тогава пристига препоръчана пратка. И какво има в нея? Гъби за Том. Сигурно ще кажеш — съвпадение. Е, щом не ти стига, виж. Роджър се страхува, че скоро може да загине. След няколко часа изчезва и по пътя ни изпраща телеграма, да не приемаме — какво? Препоръчани бързи

колетите с гъбите на Том. И синът на Роджър получава същия колет. Откъде идват тези колети? От Ню Орлеан! За къде заминава Роджър? За Ню Орлеан. Виждаш ли, всичко е свързано. Ако между тези на пръв поглед разхвърляни факти нямаше връзка, едва ли бих се притеснявал. Но Роджър, Том, Джо, гъбите — всичко е вплетено в една примка!

— Не се ядосвай. — Беше сериозна, но насмешката продължаваше да играе в очите ѝ.

— Не се ядосвам! — почти изкрещя Фортнем. Не продължи. Още една дума, и тя щеше да се превие от смях.

Той огледа къщите наоколо и си помисли за тъмните мазета, в които съседските деца, изгълтали „Попюлър микеникс“, всички до едно отглеждат гъби от мицел, купен с техните джобни пари. През детските си години той също поръчваше по пощата разни химикали, семена, костенурки, разни части и отвратителни мазила. Колко ли са къщите в Америка, в които в малките мазенца растат гъби и радват простите детски души? Хиляди? Милиони?

— Хю — жена му го докосна по ръката — гъбите, даже най-огромните, нямат ръце ѝ крака. Те не могат да идат до пощата, да не говорим пък да управляват света. Дай да слезем в мазето и да видим тези твои изверги и чудовища.

Тя го помъкна към мазето, но той се опъваше с все сила и с глупава усмивка тръскаше глава.

— Не, не, знам какво ще видим. Победи ме. Глупотевина някаква. Другата седмица Роджър ще се върне и здравата ще се напием. Бягай в леглото, пък аз ще изпия чаша топло мляко и след минута идвам.

— Това вече е друго. — Тя го целуна по двете бузи, за миг се притисна до него и тръгна нагоре по стъпалата.

В кухнята той взе чаша, отвори хладилника да си налее мляко и в този миг застина.

На горната полица се мъдреше малка купичка. И в нея, разбира се, пресни гъби!

Стоя така почти минута, студеният въздух на хладилника превръщаше дъха му в пара. После взе паницата, помириша я и като долови мириса на гъба, изнесе я в коридора. Погледна нагоре — в спалнята на втория етаж лежи Синтия. Искаше му се да извика:

„Синтия, ти ли постави това в хладилника?“, но се спря. Няма смисъл да пита. Не е тя.

Той постави чинийката върху плоските перила в долния край на стълбата и се замисли, загледан в нея. Ето, вече си е в леглото, гледа как лунната светлина се промъква през пердето и рисува плетеници на пода. И чува собствения си глас:

„Синтия“. И отговорът ѝ: „Какво?“. Ще каже: „Знаеш ли, гъбите имат свой начин да се сдобият с ръце и крака.“ „Какъв начин? — ще откликне тя. — Ах ти, глупавичкият ми, какъв пък начин си измислил сега?“. Той ще събере мъжеството си и ще продължи, въпреки насмешките и: „А какво ще стане, ако човек, минавайки през блатото, си отреже гъба и я изяде?...“

И Синтия няма да отговори нищо.

Попаднала вътре, гъбата се разпространява с кръвта по цялото тяло, влиза във всяка клетка и превръща човека в... марсианец. А щом е така, за чий дявол им трябва собствени ръце и крака? Ами че напълно достатъчно е да влязат в чуждото тяло, да се настанят в него и да завладеят човека. Джо е нагостил баща си с гъби. Роджър е хапнал и се е преродил. Сам е отвлякъл себе си. В един от последните си проблясъци на здрав разум, станал за миг самия той, е изпратил телеграмата, за да ни предпази от гъби по пощата. Роджър, който позвъни вечерта, вече не беше Роджър; беше вече пленник на това, което беше изял! Е, как е, Синтия, съвпада, нали?

Не, отвръща въображаемата Синтия, не съвпада, не, не, не, не...

От мазето се чу леко шумолене, тропот, шепот, Фортнем се приближи и залепи ухо на вратата.

— Том?

Никакъв отговор.

— Том, тук ли си още? Никакъв отговор. Дълго чака. Накрая чу гласът на Том:

— Да, татко.

— Вече е полунощ — рече Фортнем, с усилия удържайки вика си. — Какво правиш там?

Никакъв отговор.

— Казах...

— Грижа се за гъбите ми — каза накрая момчето, гласът му беше хладен и немощен,

— Стига, дявол да го вземе! Веднага излизай, чуваш ли!

Тишина.

— Том! Кажй, ти ли сложи гъбите в хладилника? Защо?

Отговорът дойде чак след десетина секунди.

— За мама и за теб, исках да опитате.

Сърцето му се качи до гърлото. Трябваше да поеме няколко дълбоки глътки въздух, преди да продължи.

— Том? Ти не си... Да не би случайно да си ял от гъбите? Не си, нали?

— Що за въпрос — рече Том. — Ядох. Тази вечер. Със сандвич. След вечеря. Защо?

Фортнем хвана дръжката на вратата. Сега беше негов ред да мълчи. Краката му бяха като напълнени с памук. „Просто така“ — искаше да отговори, но устните отказваха да му се подчиняват.

— Тате — мило го повика Том. — Ела при мен. — И пак след минута: — Ела да ми видиш реколтата.

Дръжката под дланта му беше станала хлъзгава от пот. Щракна резе. Фортнем дишаше тежко.

— Тате — повтори Том. Фортнем отвори вратата. В мазето беше абсолютен мрак. Протегна ръка към ключа.

— Недей. Гъбите не обичат светлината — каза Том, като че ли долавяйки намеренията на баща си.

Фортнем дръпна ръката си.

Преглътна няколко пъти. Погледна нагоре към стълбищната площадка. Там горе е Синтия. Сигурно трябва да се сбогува с нея. Пак захвана същата песен! Господи, що за глупава мисъл! Няма никакви причини за страх. Няма ли?

Да, вече няма.

— Том? — с престорено безразличие каза той. — Не знам дали съм готов или не, но аз идвам, момчето ми.

И като направи крачка към мрака, затвори вратата след себе си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.